

Rubriky | Veroniki Dalakoura: básně

Veroniki Dalakoura: básně

Moje poslední láska bude s tebou.

Lži!

Tohle léto je jed

slunce mrazí víc

než jaro

uvězněné

zajatci věků

pod tímto kamenem

jsou slyšet podivné slabiky

mramor prazvláštních tvarů

tvář bez vlastností

běda tomu kdo žádá o smilování

ve věčné zimě srdce.

„Půjdeme?“

„Je brzy. Čas plyne.“

Ach, jak moudrý rozhovor přátel

ve světle této noci

která čeká!

Zavřu tě do klece do hnízda

budoucnosti

poplivala jsem

její plod

příroda

o přírodě se nezdá

těm co se navždy vrací.

„Dost!“

Až dosud dobrodružství

shnilý pach noci.

Demeter

Zdrcená žalem k tobě mluvím z obklíčeného města. Mladá dívka pohřbila pravou nohu v květinách a slzách, které jí promáčely šaty. Teď spí a její snědý milenec ji drží za ruku na znamení hluboké podřízenosti. Ach, jak jsi mne miloval, jak mne milovalo tohle vlaštovčí hnízdo, jež slyší na jméno Aurora Borealis!

(Našla jsem ji v těle už vyschlém a bez slz, poté co proklela všechny ctnosti a různá nebe.)

Stroje

Toto vidím z okna, okapy zčernalé stíny ptáků, kteří nepřestávají věštit. Mlhavý obzor, hluk, hudba. Sestra prochází chodbami hotelu a její šepot zní jako výkřik. Z balkonu je velmi dobrý rozhled. Dívám se na tělo ležící na mramorovém stole, nemluví s tou osobou, ani se sladkými ústy, která mi kladou otázky, všechno je mimo čas, neboť všechno trvá. Přesto teď letím nad věštícím strojem. Něco nám shůry přináší: Bolívara na Akropoli. Zemi. Čarodějnictví.

Někdo je za dveřmi. Slyšíš?

Nedotkla jsem se tě, ale tvá zpráva

– Budu se ženit!“ – otřásla

nebeskou bání.

Piš na orosenou okenní tabulku: Zemřít.

Sloveso bez rodu, bez čísla.

Zemřeli všichni kdo bydlí v hotelu Láska.

Co zbývá, Erós?

Bojujeme nazí na ostrých kamenech.

*

Ať otočím ostřím

v břicho zrádce

ať netrpí dvojnásobně

ať zmučím duši pochybujícího

ať porodím vlky

ať doženu své děti k zoufalství

ať rozvrátím rodiny

ať požaduji výměnu

ať zradím přátele

ať neošatím ubohé

ať rozdávám vražedné zbraně

ať netoužím po ničem

aby nemohli spát

aby neměli pokoj:

Angel Otaegus

Jose Francisco Baena

Ramon Garcia Sancque

Luis Sanchez Bravo

Juan Parentes Manot

Samota

Dlužím ti všechno.

Hrnčířova hlína na vratké

konstrukci božské viny

stín tvůrce

pyramidy

s citem

z dobré vůle.

Než jsem mohla říct „zachraň mě“ narodila jsem se

z tebe. V tvém měkkém břiše

pulsovalo cosi navíc

vytvářelo, ach bože přebytku,

strach

z budoucí existence

kterou ti dlužím.

(Když nefouká

vítr

světlo svíčky

bliká

a touží po překvapeném

mládí dlaní.

Přiznala jsem se k utrpení

z prodejnosti srdce

a vím proč

jsi mi

stále

tak

blízko.)

Prosinec

Někteří básníci píší z hořkosti a cení si pouze vášně citlivého srdce.

Z toho plyne, že Cortéz byl jedním z nejzoufalejších básníků, protože když zajal Chamboaru, přikázal, aby byly zničeny všechny modly, jež lidé milovali. Pak padl sám s pláčem do náruče ženy, kterou miloval, aniž by věděl, že i ona – ano! – pocházela z rodu Bohů.

Ale nechme mýty. Otevřme dlaně a pohledme na čáry radosti a svatvečer smutku. Krácejme pokorně, jak se sluší na žáky lásky a ty, kteří umějí poznat blížící se cit. Tato zima bude znít zvukem polnic a zbarví se jako naše zcestovalé dlaně.

Z angličtiny přeložila Zuzana Mayerová